

РЕШЕНИЕ

№ 7102

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8177** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по касационна жалба от А. А. от [населено място] чрез адв. Ч. от САК срещу Решение №2902/29.07.2022г., постановено по НАХД № 10636/2021г. по описа на СРС, 13-ти състав.

С жалбата се иска отмяна на решението, като се претендира неговата неправилност. Твърди, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати множество нарушения на процедурата, както и че същото е в нарушение на материалния закон, тъй като вмененото нарушение не е доказано.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч., която поддържа жалбата и претендира разноските по делото, за които представя списък.

Ответникът не изпраща представител.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Настоящият касационен състав, като прецени данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата се явява процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна, поради следното:

В първоинстанционното производство СРС е установил следното:

Предмет на същото е Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-008953 от 28.04.2021 г., издадено от началник сектор в отдел "Пътна полиция" към СДВР, с

което на жалбоподателя на основание чл. 174, ал.1, т.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

На 10.04.2021г. К.С.– мл.автоконтрольор в ОПП-СДВР съставил срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за извършено на същата дата нарушение по чл. 5, ал. 3, т.1 от ЗДвП в присъствие на нарушителя и на двама свидетели. Нарушителят подписал АУАН без възражения. В предоставения срок по чл. 44, ал. 1 ЗАНН били депозираны възражения относно фактическата обстановка в АУАН и процедурата по установяване концентрация на алкохол в кръвта му. Въз основа на АУАН на 28.04.2021 г. началник група в отдел "Пътна полиция" към СДВР издава НП, предмет на проверка в първоинстанционното производство.

Съдът констатирал, че АУАН и НП са издадени от длъжностни лица в рамките на тяхната компетентност – чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП и в срока по чл. 34 от ЗАНН. Формата и съдържанието на АУАН и НП съответстват на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. С оглед на това извел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да са основание за отмяна на НП.

По отношение на релевантната за правилното приложение на материалния закон фактическа обстановка, съдът приел за установено следното: На 10.04.2021 г., малко след полунощ жалбоподателят управлявал лек автомобил модел "О. Инсигния", с рег. № СВ № 5455СВ в [населено място], по улица Околовръстен път, с посока на движение от АМ „С.“ към [улица], като в района на кръстовището с [улица] настъпило ПТП между управляваното от жалбоподателя МПС и друг лек автомобил. Служители на СДВР получили сигнал за случилото се и отишли на мястото на инцидента, като в 01:02 ч. извършили проверка на жалбоподателя за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест "Дрегер 7510", с фабричен номер 0138. Резултатът от пробата бил положителен – концентрацията на алкохол в кръвта на жалбоподателя, съгласно техническото средство, била 0,84 промила. Алкотест "Дрегер 7510", с фабричен номер 0138, към датата на инкриминираното деяние е бил преминал периодична проверка – на 09.11.2020 г., със срок на валидност 6 месеца.

Жалбоподателят оспорил резултатите, при което му бил издаден талон за медицинско изследване, в който било посочено, че провереното лице избира да бъде изследван за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта с медицинско и химическо изследване. Т. бил връчен на жалбоподателя в 02:40 ч., като в него било посочено, че в срок до 45 минути, следва да се яви в УМБАЛ „Св. А.“, [населено място] и да представи проба за изследване на концентрацията на алкохол в кръвта. Жалбоподателят подписал талона. В посочения в талона срок жалбоподателят не е дал биологична проба в УБАЛ „Св. А.“ за изследване. Вместо това в болницата се явило друго лице, което представило лична карта на жалбоподателя и изявило желание да даде кръвна проба от името на жалбоподателя. Служителите в УМБАЛ се усъмнили в лицето и подали сигнал до СДВР. Жалбоподателят се явил и дал кръвна проба в 03:45, след указания му срок, като кръвната проба постъпила за изследване във ВМА. При извършено химическо изследване на 12.04.2021 г. се установило наличие на алкохол в кръвта в концентрация 0,35 промила.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът извел:

Жалбоподателят от обективна и субективна страна е осъществил състава на административно нарушение по чл. 5, ал. 3, т.1 от ЗДвП, с която разпоредба се забранява управлението на пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда. При неспазване на тази забрана, в чл. 174, ал.1 от ЗДвП е предвидено, че лицето, което управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 12 месеца и глоба 1000 лв. Съгласно чл. 174, ал. 4 ЗДвП, редът за установяване употребата на алкохол се определя с Наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

В тази връзка е приета Наредба № 1 от 19.07.2017 г., която е действала към момента на извършване на нарушението. В чл. 3, ал. 1 от Наредбата е посочено, че при извършване на проверка на място от контролните органи, концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, като ако с техническото средство бъде установена концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, контролният орган попълва и талон за изследване по образец (чл. 3, ал.2 от Наредбата). Ако лицето не приема показанията на техническото средство, съгласно чл. 3а от Наредбата, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване. Съгласно чл. 6 от Наредбата, контролният орган отразява в талона за изследване обстоятелствата по чл. 3а от Наредбата и връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва в него: мястото, където да се извърши установяването; срока на явяването – до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване. При неявяване на лицето в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване, концентрацията на алкохол в кръвта се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта – чл. 6, ал. 9 от Наредбата. На жалбоподателя е предоставена възможност да посети медицинско заведение за лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта в срок, определен според нормативните изисквания и изрично посочен в талона за изследване. Жалбоподателят не се е подложил на изследване в този срок. В тази хипотеза извод за алкохолната концентрация при водача на МПС следва да се направи единствено въз основа на показанията на техническото средство. Процесният уред - алкотест "Дрегер 7510", е бил изправен и годен да се ползва за измерване на алкохолната концентрация в кръвта на водачите на МПС, поради което и показанията му следва да се считат за валидни. Оспорването на тези показания е личен избор на проверявания водач. В настоящия случай такава възможност му е била предоставена, но той не се е възползвал от нея, като не се е явил за предоставяне на проби в медицинско заведение в указания му срок. Действително той е сторил това, но извън нормативно предоставения му срок от 45 минути, т.е. до 3 ч и 25 минути на

10.04.2021 г. Сроктът за лично явяване в медицинско заведение има дисциплиниращ за нарушителя характер и цели да осигури възможно най-актуален биологичен материал за изследване. По делото не се твърди и установява, че неспазването му е било резултат от обективни и непреодолими за жалбоподателя пречки, а не следствие от лично негово решение, напротив – установява се, че лице, представящо се за жалбоподателя и разполагащо с неговата лична карта, е опитало да даде кръвна проба вместо него в предвидения срок. При тази фактическа обстановка, концентрацията на алкохол в кръвта на жалбоподателя към момента на управление на МПС следва да се установи съобразно разпоредбата на чл. 6, ал. 9 от Наредбата, без да се вземат предвид резултатите от химическото изследване.

Съдът извел, че безсъмнено на процесната дата жалбоподателят е управлявал МПС след употреба на алкохол, като наличието на алкохол в кръвта на жалбоподателя и неговата концентрация са установени по предвидения в посочената Наредба ред. С оглед на това съдът приел, че жалбоподателят е осъществил от обективна страна вмененото му нарушение, което е достатъчно ясно описано и е правилно квалифицирано.

Приел още, че наложените на жалбоподателя административни наказания "глоба" и „лишаване от право да управлява МПС“ са предвидени кумулативно и са с фиксиран в закона размер и продължителност, при така установената концентрация на алкохол, поради което за съда е невъзможно да измени НП в частта относно санкцията.

Обсъдил и липсата на предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, като то разкрива типичната степен на обществена опасност за нарушенията от този вид. Управлението на МПС под влияние на алкохол е поведение със значителна обществена опасност за всички участници в движението по пътищата, включително и самият нарушител. Така мотивиран, съдът потвърдил изцяло оспореното пред него НП.

Настоящата инстанция намира решението на СРС за правилно и законосъобразно. Споделят се всички изложени в същото мотиви, поради което не е нужно да се преповтарят.

По възраженията в касационната жалба, съдът съобрази: Не се споделя изложеното, че съдът не е изложил съображения относно фактическата обстановка и в частност относно наличното по преписката и делото медицинско изследване. Напротив, съдът е изложил пространни мотиви относно това, защо възприема, че не показателите на медицинското изследване следва да бъдат отчетени относно установеното количество алкохол в кръвта на водача, е тези по чл. 6, ал.9 от Наредбата – взети с дрегер. Тези изводи на съда се споделят. Медицинското изследване е възможност за водачите, но същото следва да бъде извършено в указания в талона срок за това като предпоставка да бъдат зачетени и признати в производството. Последното не е самоцел, а оправдава необходимостта от реално отчитане на концентрацията на алкохол или други упойващи вещества в определено време спрямо управлението на автомобила, респ. произшествието, тъй като в противен случай такова изследване се обезсмисля. За настоящия казус не е спорно, че лицето не е дало кръвната проба в указания срок, а 1 час по-късно. Поради това, за нуждите на административнонаказателното производство правилно и съответно на действащата нормативна уредба е съобразена стойността, отчетена с уред - алкотест "Дрегер 7510".

Именно и последното е мотивирало органът да приеме, че нарушението е съставомерно на разпоредбата на чл. 174, ал.2, т.1 от ЗДВП, която предвижда

наказание за нарушение – управление на МПС при употреба на алкохол над 0.8 на хиляда до 1.2 на хиляда, за което е предвидено наказание глоба в размер на 1000 лева и лишаване от правоуправление за срок от 12 месеца.

Не се установява и твърдението, че не е налице акт за установяване на нарушение. Напротив, акт с № 399078 от 10.04.2021г. е приложен към преписката и делото, същият е връчен на лицето на същата и нещо повече, налице е нарочно възражение от страна на А. срещу акта от 15.04.2021г., поради което така наведеното твърдение се явява необосновано. Не се установява и твърдяното несъответствие между акта за установяване на нарушение и наказателното постановление. И с двата акта е установено, съответно санкционирано нарушение на чл. 5, ал.3, т.1 от ЗДВП. Едва в НП е посочена и санкционната норма на чл. 174, ал.1, т.2 от ЗДВП, тъй като последното е санкциониращият акт, с който се налага наказание. Установяването на точната норма следва едва след установяване на количеството на установената концентрация, както правилно и съответно е постъпил и органът и отчел съдът.

Актът съответства на изискванията на чл. 42, т. 3, т. 4 и т. 5 от ЗАНН, като съдържа дата и място на извършване на нарушението, обстоятелствата, при които то е извършено, както и нормата, която се нарушава с последното.

По изложените съображения, съдът намира, че като е извършил аналогична преценка, при редовно проведена съдебна процедура, СРС е постановил законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2 , предл.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №2902/29.07.2022г., постановено по НАХД № 10636/2021г. по описа на СРС, 13-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: